"Hele, vole, bouračka. Pojď se tam podívat." "Nech to plavat, ujede nám vlak." "Třeba tam potřebujou píchnout." "Ty snad nemáš voči! Nevidíš, co je tam lidí? A pak, já děsně nerad dělám čumila. Tak už pojď." "Dyž já bych celej vandr nestál za nic, já se tam musím mrknout." "Ach bóže, to jsem nikdy netušil, že seš takovej samaritán." Vendy si znechuceně nadhodil usárnu a vydal se za Prckem, který už zmizel mezi davem.

"Pardón," zahučel, když zjistil, že pod jeho pohorou zůstala čísi noha. "Kam se cpeš, vandráku? A nemávej mi tu tím špinavým ešusem nebo si tě podám." "Trhni si nohou, dědku." "Ach, chlapci, chlapci, vždyť vy nemáte žádný vychování." Konečně rozhrnul první řadu čumilů. Kapota auta objímala sloup veřejného osvětlení. Ten zřejmě nevydržel náraz a nalehl na střechu škodovky. Rozcuchaný mladík v bílé košili a obleku se snažil vytrhnou zkřížené dveře. Vendy se ohlédl a teprve teď uviděl Prcka. Držel za ruku nádherně opálenou dívku. "Slečno, vy asi víte, kde je tu nejbližší telefonní budka, že jo?" "To vím?" "Tak tady máte korunu a běžte zavolat záchranku." "Třeba už někdo volal." "Lepší dvakrát, než vůbec?"

Mezitím už Vendy shodil usárnu na zem vedle Prckova telete. Jedním pohybem vytrhl z popruhů sekeru. Položil mladíkovi ruku na rameno. "Hele, zkusíme to takhle. Ty budeš dole páčit a já se do toho opřu." "Jo." "Připravenej?" "Mhm." "Tak, kamaráde, jedem. Hej?" "Nejde to." "Eště jednou. Zaber. Hej?" Dveře praskly a Vendy se složil k nohám diváků. Ochotné ruce mu pomohly vstát, ale pak se zase honem anonymně stáhly zpět. Do auta nebyl pěkný pohled. Žena za volantem seděla nepřirozeně zkroucená a chlapec na vedlejším sedadle měl obličej plný krve. "Pojď sem, Prcku. Podrž jí hlavu, tak." "Opatrně?" Zvolna jí vyndávali z auta. Měli s ní co dělat všichni tři. Položili ji na trávu. Nad nimi se zastavila žena s plnou nákupní taškou. Beze slova ji pustila na zem. Dva rohlíky vypadly do prachu. Zkušeným pohybem zdravotnice prohlédla ústa a nahmátla tep. Kluci přeběhli zase k autu. "Je pěkně pořezanej." "Sakra, má tam zašprajcnutou nohu. Natoč ho trochu." "Dobrý?" "Eště kousek. Tak. Doprdelepráce Dělejte!!" Z uvolněné nohy vytryskl proud jasné krve. Položili ho hned vedle auta. Zezadu už se přibližoval zvuk houkačky. ""Prcku, šátek. Eště nějaký škrtidlo, honem." Vendy mu vytrhl z opasku lžíci, aby zatáhl tepnu. Ale to už se nad nimi objevily bílé pláště a na dlažbu dosedla nosítka. Prcek využil zmatku a táhl Vendyho pryč. "Seber usárnu a jdem. Za chvíli jsou tu policajti a jak to tak znám, nechytili bysme ani ty dva další vlaky." "Budou chtít svědky." "Boha jeho, ty snad nemáš oči! To nevidíš, kolik jich tu kolem dokola je?" "Asi máš pravdu. Jdem." A bez dalších řečí nasadili pochodové tempo.

"Počkej, kam jdeš? Nádraží je přece támhle." "A to myslíš, že tě takhle zřízenýho pustěj do vlaku? To tě dřív zavřou pro bestiální vraždu. Nejdřív se támhle v kašně opláchnem!" Teprve teď si Vendy uvědomil, jak vypadá. I po umytí mu zůstala krev za nehty, o šatech nemluvě. "Fuj, jsem jako řezník. To všechno kvůli tvýmu zvědavýmu nosu, Prcku." "Ještě řekni, že nemáš krásnej pocit." "Copak pocit. Ale mrkni na mý krásný zánovní džíny." "Tak je vypereš, no. Flek sem, flek tam?" "Jo a zase se mi srazej tak, že je nezapnu." "Hele, Vendy, na to je jednoduchej recept. Vlezeš do rybníka, vypereš se, vylezeš a necháš se uschnout. Ostatně, mě to taky asi nemine?"

"Pakáž zatracená, jdete z tý kašny dolů! Chuligáni nevycválaný. Dyť je to památka." "To koukám. Dokonce chráněná." "Tfuj. Před ničím nemáte úctu." "Ale máme. Jenže vy to zrovna nejste." Zatímco starý pán lapal po dechu, Vendy i Prcek popadli zavazadla a rozchechtali se na celé kolo. "Holoto drzá, zmizte, ať už jste pryč?" sípal za nimi pobouřený ochránce památek. "Nic si z toho nedělejte, dědo. Život je přece krásnej," zavolal na něj Prcek, ještě než zahnuli k

nádraží. "?že jo, vole?" Dodal a vesele žďuchnul do Vendyho.

_____

Ilona Pacovská - Ilka
Trapsavec 1983
2.místo v povídkách pokročilých